

Πέρασεν νῦν οἱ καταδικασθέντες ἕρπες ἀνοίξαν τὰ  
 παρῶντα  
 Ἄλλοτε πάλι μίλησα γὰρ μὲν ἀγνωστῆ ἀρρω-  
 στία—ποῖος τὰ θυμῶν;  
 ποτε πάλι  
 («Ἐπάρχει πάλιν μὲν ἀναχωρήσῃ», ἔτσι εἶχε κα-  
 σθήσαν  
 Ἐπισκέπτομαι τοὺς φίλους μου, ἔβρω πολλοὺς ποῦ  
 ἀπ' τὸ λοιπὸ  
 Τώρα, μὲν πάλι σὺν ἑνὶ ἀνθρώπῳ ποῦ γὰρ τῶσε

† ΤΩΡΑ ΜΙΑΝ ΠΑΛΙ...

Χαρούμενοι οἱ ὀδοκαθαριστὲς σαρώνουνε στοίχους  
ὄρθλους τὰ σκουρῖδια  
\* Ἀρχὺς πάλι ἡ ζ' ω ἡ, οἱ ἐγγράφους στοίχους συλλο-  
γούς και τὰ ἱερωτῶντα  
Οἱ ἀγκυλιωσιμένοι ἐφηβοὶ στὶς πλατείες, τὰ ἀκα-  
τάλληλα ἔργα στούς κινηματογράφους  
Οἱ ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες· πέρασε πιά ἡ κακὴ  
ἀποκριά  
Οἱ προσωπιδες κήκων τὰ παλιά ὀνόματα λησμο-  
νηθῆκαν  
Καὶ τὸ δημοτικὸ συμβούλιο συνεδριάζει γιὰ τὴ  
μετονομασία τῶν ὁδῶν.

Παυλᾶ, ἐσένα πάλι σκέφτομαι πού δὲν προὐλαβες  
νὰ γίνεις σοφός, νὰ συζητήσεις,  
Νὰ δεις τὴν ἄλλη πλευρὰ τῶν πραγμάτων, νὰ μὴ-  
θεῖς νὰ σιωπᾷς.  
Δέ σοῦ μέλαε νὰ πιθανολογεῖς, νὰ βγάζεις συμπε-  
ράσματα

Δέ σοῦ μέλαε νὰ διδάξεις κι ἐσύ τὴν ἀριθμητι-  
κὴ τῶν τόσων.

128

## ΟΙ ΣΩΜΕΙΣ †

Τώρα πού γίναμε πλούσιοι— ἡ «βρήκαμε τὸν ἄρ-  
πο μας» πού λένε—  
(Πέρασαν τόσα και τόσα γιὰ νὰ βρεῖ τὸν ἄρπο  
του ὁ καθένας.)

Τώρα στὸ πόδι μας θὰ βρῆτε πάντα κάποιον ἄλλον  
Βέβαια τὸν πληρώνουμε ἀδρά, τὸν συντηροῦμε,  
τὸν προσέχουμε

Κι αὐτὲς οἱ ἐγχειρίσεις κοστίζουνε πολὺ, θέλουνε  
χρόνο

Πίστες νὰ φορμάρεις ἕνα τυχερὸν ξένο πρόσωπο σάν  
τὸ δικό σου

Νὰ πάρεις δασκάλους, νὰ διδάξεις τὴν κάθε σου  
κίνησι, κάθε λυγμό.

—Μὰ οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι πάντοτε βρίσκονται  
δὲν ἔχουν τίποτα νὰ χάσουν

Αὐτοὺς θὰ δεῖτε τώρα στὰ κέντρα, στὶς συνανα-  
στrophές, νὰ ὑπογράφουν γρημμάτια

Νὰ ὑποφέρουν, νὰ χაίρονται, νὰ σᾶς ἐξαπατοῦν  
τελοσπάντων.

\* Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι—πρόσεξε αὐτὸ τό: ἐμεῖς οἱ ἴδιοι—  
λέμε νὰ μαζευόμαστε καμιά φορὰ

\* Ὅπως μὴ—τὸ πολὺ—στὰ δεκα χρόνια νὰ λέμε  
τὰ παλιά.

\* Ὅπως καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, πήραμε ὄρκο μὴ γίνεῖ ζα-  
βολιά.

“Ὁρκο βαρὺ. (Τι θές, τί τὰ ποῦτᾶς, Ὑπάργχει πιά  
ἐπιτοσόνη;)”

129

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ...

Στόν Κλέιτο

Τή νύχτα έρχονται οί μεγάλες άποφάσεις  
Τή νύχτα πλάι στην άγαπημένη  
Στους γλυκούς θρκους πριν από τή συνουσία  
Τή νύχτα όδηγοΐν τά λεωφορεία στην άποθήκη  
Όταν άρχίζουν νά δουλεύουν τά πιεστήρια  
Καί σβήνουνε τά νυσταγμένα φάτα ένα ένα  
Τή νύχτα έρχονται οί μεγάλες άποφάσεις  
Τών μυστικών, τά σχέδια, έπαναστάσεων,  
• Η λειτουργία του καζίνο, εκείνο  
Τό τελευταίο γράμμα, άπ' τό κελί σου,  
Τά ιδεώδη, τελοςπάντων, γιά τήν άναπροσαρμο-  
γή.

Τή νύχτα εκείνη άρνήθηκα ν' ακολουθήσω πιά  
• Άρνήθηκα τή μοναξιά των λέξεων,  
Τών έσκεμμένων συνειρμών, τή λογική του όνει-  
ρου.  
Τή νύχτα εκείνη κάηκε τό διανυκτερεΐον φαρμα-  
κεΐο  
• Αποκοιμήθηκε βαθιά ό σκοπός στρατιώτης  
Βρέθηκε μέσ στο δρόμο νεκρός ό φτωχός νυχτο-  
φύλακας.

• Ατιμοί! • Εσεΐς δολοφονήσατε τόν τελευταίο νυ-  
χτοφύλακα!

132

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ †

Θά μείνω κι εγώ μαζί σας μέσ στη βάρκα  
• Υστερα άπ' τό φριχτό ναΐγιο και τό χαμό  
Τό πλοίο βουλιάζει τώρα μακριά  
(Πού πήγαν οί άλλες βάρκες; ποιοι γλιτώσαν;)  
• Εμείς θά βρούμε κάποτε μιά ξέρα  
• Ένα νησί έρμηκό όπως στα βιβλία  
• Εκεί θά χτίσουμε τά σπίτια μας  
Γύρω γύρω άπ' τή μεγάλη πλατεια  
Και στη μέση μιá εκκλησιά  
Θά κρεμάσουμε μέσα τή φωτογραφία  
Του καπετάνιου μας που χάθηκε—ψηλά ψηλά—  
Λίγο πιο χαμηλά του δεύτερου, πιο χαμηλά του  
τρίτου  
Θ' αλλάξουμε τίς γυναικες μας και θά κάνουμε  
πολλά παιδιά  
Κι ύστερα θά καταφαστίσουμε ένα μεγάλο καράβι  
Καινούριο, ολοκαινούριο και θά τό ρίξουμε στη  
θάλασσα

Θά • χουμε γεράσει μιá θά μάς γνωρίσουνε.

Μόνο τά παιδιά μας δε θά μοιάζουνε μ' έμάς.

133

ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ... †

“Όλα τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας εἶν’ ἐντελῶς φανταστικά

Καμιά πλέον συσχέτιση μὲ πρόσωπα υπάρξαντα  
Ἡ καὶ ἀκόμα ὑπαρκτά σέ μιὰ δεδομένη ἐποχὴ.  
Γιατὶ καὶ ἡ Ἐποχὴ δὲν ὑπῆρξε—μὴ μιλῆσεις πιά  
γι’ αὐτήν

Μέ τὰ ἴδια πάλι λόγια πού δὲν ἀλλοιώνονται ἀπὸ  
τό χρόνο

“Ὅπως τὸ μεταλλο κάτω ἀπὸ τὴ σκουριά, τὸ δέρμα  
κάτω ἀπὸ τὸ ρούχο.

Γιατὶ τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας εἶν’ ἐντελῶς  
φανταστικά

Οἱ περιπέτειές τους ἀδιάφορες γιὰ τὴν Ἱστορία  
Ὅτε καν ἶχνη σβησμένων ὀνομάτων γιὰ τοὺς ὀ-  
πωδῆποτε ἐπιζήσαντες.

Κατέβασε τὶς Μεγάλες Κουρτίνες, φράξε ὅσο εἴ-  
ναι καιρὸς  
Τὶς μυστικὲς ρογμὲς τῶν στήθων, μ’ ἕνα χαμόγελο  
κι ἔσυ

Ἐποδέξου, ἀγνός, τὴ χαρούμενη καινούρια ἡμέρα

Ἐλα Γιώργο—βάλε στή θήκη τὸ μαχαίρι.

146

ΑΦΙΕΡΩΣΗ †

Γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους πού παντρεύτηκαν

Γιὰ τὸ σπῆτι πού χτίστηκε

Γιὰ τὰ παιδάκια πού μεγάλωσαν

Γιὰ τὰ πλοῖα πού ἄραξαν

Γιὰ τὴ μάχη πού κερδήθηκε

Γιὰ τὸν ἄστυ πού ἐπέστρεψε

Γιὰ ὅλα ὅσα τέλειωσαν χωρὶς ἐλπίδα πιά.

147

✦ ΣΕ ΤΙ ΒΟΗΘΑ ΛΟΙΠΟΝ...

Σέ τί βοηθά λοιπόν ή ποίηση  
(Αυτή έδω ή ποίηση, λέω)  
Στά ύψηλά σου Ιδιανικά, στή συνείδηση του χρέους  
Στό μεγάλο πέρασμα από τόν καταναγκασμό  
Στίς συνθήκες τής ελευθερίας;

Σέ τί βοηθά λοιπόν ή ποίηση  
—Αυτό, έστω, που έγω ποίηση ονομάζω—

(“Ας ζήσουμε λοιπόν και μ’ αυτά ή μόνο μ’ αυτά).

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΠΑΝΘΩΡΑ...

Δέν υπάρχει ή πληθώρα άλλα τό ένα  
“Όχι τό: έν τό πάν, τά κεφαλαία γράμματα  
Αυτό που λέν Αίώνιο ή Μεγάλο ή όπως άλλιώς  
Δέν υπάρχει παρά ό κακοήθης όγκος στον έγκέ-  
φαλο

Τό αναλλοίωτο αίμα τής κυκλοφορίας  
Του νευρικού συστήματος ό ύψηλός τόνος  
Δέν υπάρχει τό σύνολο αλλά ή μονάδα  
Αυτή ή χάνουσα όπή που μέσα τής ριζώνει  
Ριζώνει άτέρμονα ό φοβερός κοχλίας  
Σέ μία έγκοπή του μυστική νά φυτευτεί  
“Ο τελευταίος σου στίχος και νά μείνει.

“Αδιάλλατος, άπρόσιτος, έτοιμος πάντα.  
Χωρίς δυνατότητες καρπού  
Χωρίς δυνατότητες σήψεως.